

Formand Preben Rudiengaard
Folketingets Sundhedsudvalg
Folketinget
Christiansborg
1240 København K

Den 23. november 2010

Bilag til L 46 til omdeling i Folketingets Sundhedsudvalg (brevet kan frit offentliggøres og bruges til fremstilling af min situation).

Jeg har set 1ste behandlingen af L 46 og er nødt til at kommentere på det, der blev sagt!

Jeg har fået en bekendt til at hjælpe mig med at skrive dette brev, da det tager mig timer at skrive.

Jeg har arbejdet som murer, dykker og arkitekt og har også været pilot, indtil jeg i 1994 blev ramt af flere blodpropper i hjernen, som medførte, at jeg døde og blev genoplivet og lå i koma i 9 måneder. Da jeg vågnede op, var jeg blevet totalt lammet i venstre arm og ben og blind på venstre øje. Jeg havde også lammelser i højre side og havde hukommelsessvigt og mistet evnen til at tale. Taleevnen har jeg ved egen hjælp senere optrænet, så godt jeg kunne. Igennem årene har jeg ført sag mod hospitalet, fordi jeg blev fejlbehandlet. Mine skader i dag kunne have været mindre, hvis man med det samme havde stillet den rigtige diagnose og behandlet mig derefter. Desværre tabte jeg denne sag.

Jeg forsøgte fysioterapi uden effekt - fysioterapeuterne og lægerne opgav mig hurtigt og sagde, at jeg aldrig ville komme til at gå igen.

Derefter kom jeg i behandling hos Øfeldt, og behandlingen dér hjalp mig fantastisk meget. Øfeldt Centret fik mig op at gå igen, idet de med deres specialbyggede benmaskine og andet specielt udstyr formåede at få liv i mit ben igen. Jeg blev endda i stand til at gå på trapper helt op til 7. etage ved egen hjælp! Herudover fik min skulder, arm og hånd mere bevægelse, og jeg blev i stand til at vaske op og støvsuge, og jeg blev bedre til at tage tøj af og på.

Jeg søgte Svendborg Kommune (hvor jeg tidligere har boet) om hjælp til transportudgifterne til behandling hos Øfeldt, men kommunen ville desværre ikke hjælpe. Da behandlingen hos Øfeldt var så vigtig for min daglige funktion, solgte jeg mit sommerhus og optog lån for at betale transporten. Desværre slap pengene op, hvorfor jeg måtte ophøre med behandlingen.

Jeg søgte senere igen Svendborg Kommune om hjælp til transporten, men kommunen, Det Sociale Nævn og Ankestyrelsen afslog. De opfordrede mig til at benytte lokale behandlingstilbud i kommunen (hvilket jeg jo havde forsøgt mig med uden effekt!) og Ankestyrelsen påstod, at sagen ikke havde principiel eller generel betydning.

Jeg er nu blevet så dårlig, at jeg kun lige kan rejse mig fra min kørestol og sætte mig ned igen, og jeg er bange for at falde, hvilket desværre sker ind imellem. Min lammede hånd, fingre og håndled har kravlet så meget sammen og sidder så fastlåst, at det for mennesker med en almindelig styrke er næsten umuligt at åbne hånden. Da hånden er lukket hele tiden, bliver den meget fugtig og lugter grimt. Inden for det sidste år har der været en hjemmehjælp, som en gang har prøvet at rette den ud for at vaske den, og ellers prøver jeg selv, så godt jeg kan, at vaske den, men det er meget vanskeligt, fordi jeg jo kun kan bruge min anden hånd.

Af- og påklædning er også et stort problem for mig, da det dels tager meget lang tid, og da jeg har smerter i skulderen, armen og hånden. Og hånden er til stor forhindring mht. at få bluse og jakke af og på, fordi håndleddet sidder bøjet ind imod min underarm i en fastlåst vinkelret stilling - ærmerne er ikke store nok, hvorfor mit tøj bliver ødelagt.

Jeg har mistet så mange kræfter, at jeg ikke har kunnet komme fra min kørestol til toilettet. Jeg måtte derfor sidde i min afføring, indtil der kom nogle og kunne hjælpe mig. En anden gang måtte jeg over en nat sidde i næsten 17 timer på mit toilet og vente, til der kom nogen, der kunne hjælpe mig op, fordi jeg ikke kunne komme tilbage i kørestolen. Denne affære resulterede i en uges indlæggelse på Svendborg Sygehus pga. sår.

Da jeg har meget stort behov for behandlingen hos Øfeldt, har jeg for nylig taget konsekvensen og flyttet fra Fyn til Sjælland i håbet om, at min nye kommune ville bevilge mig kørsel til Øfeldt. Jeg bor nu kun 6,1 km fra Øfeldt Centret i Rødovre, men desværre sagde min kommune, at de kun vil bevilge mig kørsel til deres eget plejecenter (som er beliggende kun 300 meter tættere på, hvor jeg bor). Træningen på plejecentret, som er begrænset til et par måneder, har jeg nu prøvet, og den er nul og niks!!! Det er slet ikke det, jeg har brug for, for at kunne bedre min situation. Der skal meget mere til! Og det kan overhovedet slet ikke sammenlignes med den intensive optræning, jeg tidligere har fået hos Øfeldt.

Da jeg var hos Øfeldt, havde jeg et liv, men jeg føler, at det og mit håb nu helt og holdent er taget fra mig. Mit største ønske er at komme til at gå igen og kunne bruge min hånd, så jeg bedre kan fungere.

Min situation er fortvivlet og derfor appellerer jeg til jer, som bestemmer landets love, om at vedtage L 46, så jeg igen kan få behandling hos Øfeldt. Hjælp mig med at få mit liv tilbage igen.

Mange håbefulde hilsner

Leif Sørensen
Husum Vænge 16, st. tv.
2700 Brønshøj.
Telefon: 62 20 97 10.

Kopi til sundhedsminister Bertel Haarder.

PS: Vedlagte DVD viser resultatet af mit behandlingsforløb hos Øfeldt og min nuværende tilstand uden behandling hos Øfeldt. DVD'en varer ca. 15 min. og må frit fremvises i Folketinget (i sin helhed eller delvist) til fremstilling af min situation.

1. film af 15.3.1995: **Før** behandling hos Øfeldt (jeg kunne ikke stå, gå eller lave knæbøjninger).
2. film af 4.4.1997: Efter 2 års behandling hos Øfeldt kunne jeg stå og gå med lidt støtte, og jeg kunne stå på ét ben samt lave knæbøjninger.
3. film af 18.3.1998: Efter yderligere 1 års behandling hos Øfeldt kunne jeg gå med og uden albuestok.
4. film fra juni 2009: Min nuværende situation (som fremgår af dette brev).